

[J. S. Foget.]

ikke saa grov som paastaet? Og senere: Politimesteren tilføjede, at den omhandlede Forbrydelse i øvrigt ikke var af saa grave- rende Art, som Ægteparret Howelts Udtalelser til Pressen kunde lade formode, der er saaledes absolut ikke Tale om fuldbyr- det Voldtægt. Altsaa maa Bladet her Dagen efter meddele, at det var urigtigt, hvad det havde skrevet først, og Trediedagen, nemlig den 4. Marts, meddeler Bladet, at vedkommende Dame har taget Gift, og kort efter maa det meddele om Damens Død. Der er næppe Tvivl om, at naar denne Dame er drevet i Døden, er det af Frygt for Offentlighedens Sladder, og det er derfor i første Række disse Avisskriverier, der er Skyld deri. Og selv om jeg selvsagt ikke agter at beskyldte „Ekstrabladet“ for Mord, viger jeg dog ikke tilbage for den Opfattelse, at „Ekstrabladet“ er meddel- agtig i denne Kvindes Død. Paa samme Maade med Dr. Gundtoft; han er idømt en Straf, som han sikkert har fortjent, men Ting, som Retten ikke har ønsket frem for Offentligheden, har Pressen af lutter Sensationstrang tvunget frem. Til Gavn for hvad? For intet! Men til Ødelæggelse af Fremtiden ogsaa for Dr. Gundtofts Hustru og Børn. Derfor vil jeg gerne benytte denne Lejlighed til at spørge Justitsmini- steren: Er der ingen Grænser for, hvor meget en perfid Sensationspresse kan snage i den Slags Emner? Og findes der saadanne Grænser, synes jeg, det er paa høje Tid at statuere et Eksempel, thi værre Smuds- presse end dette Blad findes næppe i dette Land.

Kristen Amby: Det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen udtalte for lidt siden, at efter hans Mening vilde den Handle- maade, som Justitsministeren her har gjort sig skyldig i, ikke bifaldes af den jævne Mand. Det er omtrent det eneste, jeg er uenig med det ærede Medlem i. Jeg maa sige: Desværre jo, det vil den vist. Jeg synes, det er meget sørgeligt, at en Handlemaade som den, Justitsministeren har gjort sig skyldig i, kan faa den ret store Succes, den har faaet. Kærnen i Sagen er efter min Anskuelse ikke Spørgsmaalet om at fortolke Retsplejelovens § 31 paa en eller anden Maade, men simpelt hen: hvilken Adkomst har Justitsministeren til at handle, som han har gjort? Har han nogen som helst Ad- komst dertil? Justitsministeren er ikke Overdommer i dette Land. Hvis en Næv- ning i denne Sag — man behøver blot at tænke sig: i berettiget Harme over, at visse

Blade i deres Omtale af Sagen næsten for- fulgte Nævningerne — havde oplyst de Ting, som Justitsministeren oplyste, er der vist ikke nogen som helst Tvivl om, at det havde været Brud paa Retsplejelovens § 31. Hvis Forsvareren havde oplyst dette, vilde der heller ingen Tvivl være om, at det var Brud paa § 31. Hvis en Journalist fra et af de Blade, som ikke deler Forargelsen over Dommens Strenghed, havde været til Stede og havde oplyst Sagens Sammenhæng, havde det vist ogsaa været et Retsbrud. Hvilken Adkomst har saa i denne Forbindelse Pri- vatpersonen Steincke til at begaa Lovbrud? Jeg siger med velberaad Hu i denne Sam- menhæng den private Person Steincke; Ju- stitsminister Steincke har en af Loven an- vist Vej: appellere Sagen, men den bruger han ikke, fordi han skønner, at der er ble- vet Hysteri om Sagen. Det er der mange andre Mennesker, der har skønnet. Det har jeg skønnet. Tusinder af Mennesker har skønnet det. Men derfor har vi ikke og heller ikke de Mennesker, over hvem dette Hysteri gik ud, Nævningerne, Lov til at offentliggøre noget. Det har Justitsmini- steren naturligvis heller ikke. Jeg finder det meget betænkeligt og meget nær den nazi- stiske Anskuelse, Justitsministeren ellers i Eftermiddags vilde fralægge sig alt Slægt- skab med, at handle, som Ministeren har gjort. Der er fastsat bestemte Regler for vor Retspleje; de er ikke fastsat uden efter grundige Overvejelser; de er fastsat til Beskyttelse af Interesser, der er dybere og mere afgørende, end om der kom noget Hysteri og Blæst af den Art, som her er kommet. Men hvis Ministeren har ment, at han — det mener jeg er uden for al Tvivl — har begaaet et Lovbrud, kunde jeg endda have forstaaet, at han havde sagt her i Tin- get: Det har jeg gjort! Men han forsøger at besmykke dette Brud ved Fortolknings- kunster, som naturligvis gør, at mange Men- nesker siger: Naa, nogle Jurister siger god for det, nogle siger, det er ikke rigtigt, saa er der jo ikke noget at gøre ved den Side af Sagen. Men hvis han har begaaet et Lov- brud — og det mener jeg givet, han har. (Afbrydelse af *Oluf Pedersen*). Jeg mener ikke, der er Tvivl, for der er ikke Tvivl om, at hvis en Nævning havde gjort dette — og han var maaske nærmest til det —, var han blevet tiltalt. Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen ryster paa Hovedet. Jeg kan fortælle det ærede Medlem, at før, da jeg omtalte, hvad der vilde ske en Nævning, nikkede Justitsministeren, saa det er han dog sikkert enig i.

Har Justitsministeren — og det er